

екотѣтъ на звучната пѣсенъ напомняше *епическата оная кървава борба*, която роди свободата въ българската земя, долиташе до брѣговетѣ на тихия Дунавъ, Марица, и балканскитѣ вишини — свидѣтели на мощната славянска добродѣтель, проявена на ратното поле, изразена въ думитѣ на поета:

„Единство, обявилъ оракулъ нашихъ дней,
Должно быть спаяно желѣзомъ или кровью,
А мы попробуемъ спаять его *любовью*,
А тамъ посмотримъ, что прочнѣй! . . . «

Въ пѣсенѣта на славянина, посветена на двадесетъ и петъ годишнината отъ освободителната война, възпѣта е любовта, за която Христосъ *пострада на кръста*, — *любовта*, въ името на която славянска Русия остави на ратното поле въ родна България коститѣ на хиляди свои синове, — *любовта*, която обезсмърти името на Царя-Освободителя:

На вершинахъ Балканъ, на утесъ одномъ,
Замерзая въ снѣгу, на одрѣ ледяномъ,
Умиралъ позабытый солдатъ.
Зимній вѣтеръ сковалъ его мощную грудь
И съ трудомъ позволялъ ей свободно вздохнуть:
Мутенъ былъ его страждущій взглядъ.

Его билъ лихорадки предсмертний ознобъ.
Изъ-подъ грязной повязки, налѣзшей на лобъ,
А ой струйкой сочилась кровь,
И текла по лицу и, мѣшаясь съ слезой,
Застывала на блѣдной ланитѣ порой,
И по каплямъ сочилась вновь.